

KiNG 2018

Mihkel VINOGRADOV

Illustratsioon: Rein LINK

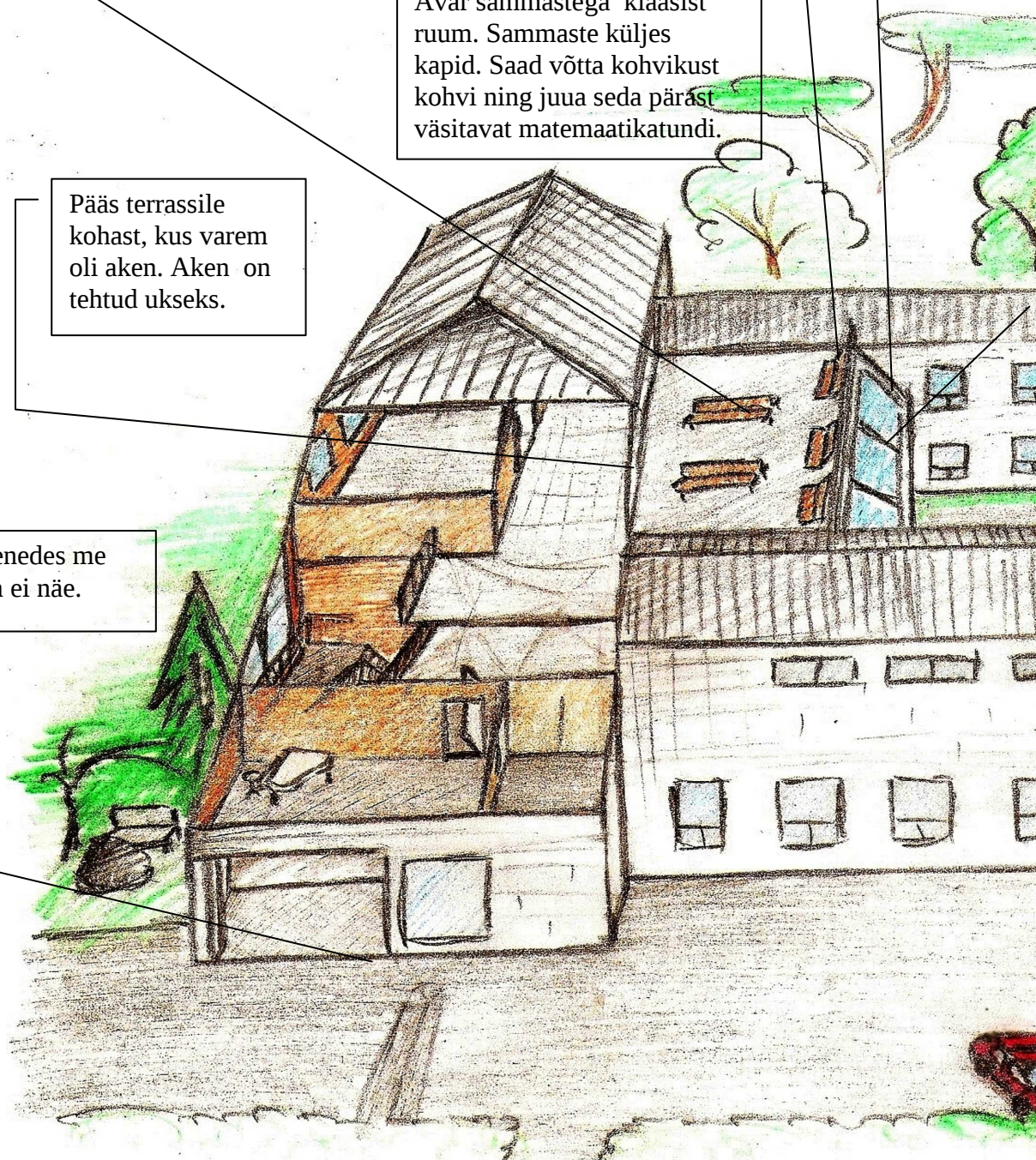
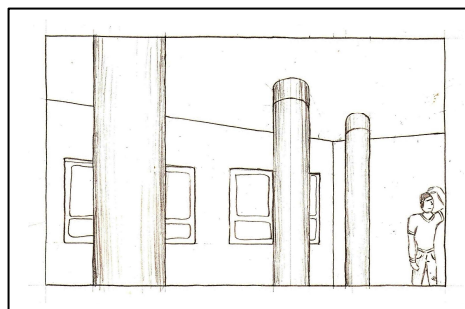
Meid kõiki huvitab, millises koolis tulevikus meie lapsed ja lapselapsed õpivad. Milline võiks kool välja näha sel ajal, kui meie lapsed, loodetavasti Kilingi-Nõmme Gümnaasiumis, 2018. aastal tarkust taga nõuavad. Kui te vaatate kõrvalolevat pilti, siis näete, kuidas mõttemull annab teile teatud koha kohta täiendavat infot. Kõik see on 2018. aasta visioon. Loodame, et see kõik ka ellu viiakse.

Terrass, kus saab pinginaabriga juttu puhuda.

Avar sammastega klaasist ruum. Sammaste küljes kapid. Saad võtta kohvikust kohvi ning juua seda pärast väsitavat matemaatikatundi.

Päas terrassile kohast, kus varem oli aken. Aken on tehtud ukseks.

Peauksest sisenedes me puhvetit enam ei näe.

lähedavad asjad ikka nii, nagu hinges soovitakse, seal hoopis inimeseõpetuse tunde, mis polnud kunstiga üldsegi seotud. Seda sisemist intuitsiooni jälgides. See, et ma tegin sellised valikud, ei olene üksnes sellest, mis mulle meeldis või mida ma ei julgenud teha, vaid ka igapäevaeluprobleemidest ja muudest olulistest otsustest. Valikuid aitab teha iseenda tundmine ja endas selgusele jõudmine. Iseennast teades ja tundes tajud, mis sulle kõige rohkem sobib ja milles suudaksid kõige rohkem ära teha. Soovid täituvad, ainult et mil viisil nad täituvad, ei olene igal hetkel meist. Minuga juhtus samamoodi.”

Ja nüüd kümneks kuuks vabatahtlikuna Prantsusmaale...

Aasta enne sajandivahetust juhtus Marika lugema väljaandest Eesti Kirik uudist, kus oodati vabatahtlikke Euroopa riikidesse. Kuna asi pakkus huvi, siis haaras ta võimalusest kohe kinni. Kevadest sügiseni käis tihe asjaajamine ning viisa taotlemine. Talle oli teada vaid üldsõnaline kirjeldus sellest, kuhu ja mida ta tegema läheb: ühe maapiirkonna taastusravikeskuse käeliste tegevuste läbiviijaks. Ja rohkem mitte midagi. 4. septembril algas sõit tundmatusse... Läbi Poola Strasbourg'i poole liikudes juhtus ta bussis lugema ajakirja Pere ja Kodu, kus kirjutati nendest noortest, kes lähedavad välismaale ja mis tundeid see nendega kaasa toob. Marika lõi artikli kinni ja sisendas endale: „Selliseid asju ma ei loe. Olen täiesti rahulik. Ei satu paanikasse, sest sellel ei ole mõtet.” Ja tõesti, Strasbourg'i kohale jõudes oli pea 100 vabatahtlikku võõrustava organisatsiooni, L'Anneé Diaconale'i poolt organiseeritud. Pärast kahenädalast avasessiooni saadeti Marika, Eesti esimene vabatahtlik taolises organisatsioonis, Ida-Prantsusmaale südame- ja kopsuhaigete taastusravikeskusesse à La Grange sur Le Mont'i (tõlkes „küün mäe otsas“), mis oli kaunis rohelistes mägedes piirkond. Tema ülesanne oli töötada koos animatrissiga, kes on patsientide vaba aja sisustaja. Koos viisid nad läbi meelelahutuslikke üritusi, tegutsesid

Foto: erakogu

24. veebruariks 2000. aastal maalitud Lääne-Eesti rahvariietes neuu ja noormees Prantsusmaal La Grange sur Le Mont'is.

kunstiateljees, korraldasid slaidiõhtuid ja pidusid, viisid läbi näitusi ning organiseerisid mitmete artistide külastusi. Teda tabas aga kohe kultuurišokk – mitte keegi ei rääkinud inglise keelt. Tal tahtis vahepeal lausa pea plahvatada, sest ei saa ju suhelda, kui keelt ei oska. Õnneks selline seisund ei kestnud pikalt ja pärast esimest 6-7 päeva algas kohe intensiivne prantsuse keele õpe, 24 tundi ööpäevas ja nii 10 kuud järjest, lisandus veel 50 individuaalset, tasuta keeletundi eraõpetaja käe all, mille võimaldas samuti eelpool nimetatud vabatahtlikke koordineeriv organisatsioon. Prantsusmaal viibitud aja jooksul oli väga hea see, et taastusravikeskuses sai ta palju maalida, mille jaoks kodus aega nappis, süüvida iseendasse, tegeleda täiskasvanute juhendamise, mis oli jällegi hoopis teistsugune, seni olematu kogemus. „Patsientidega suhtlemine oli nagu üks tõeliselt avar panoraamvaatega galerii erinevatest inimestüüpidest,” selgitab Marika. Naist hämmastas see, kuidas inimene, kes oli üle elanud raske haigusperioodi, tõmbunud sellejärgselt endasse,

langenud masendusse ja kurbusesse, hakkas tasapisi erinevate tegevustega kaasa tulema, suhtlema ja väljus justkui oma sisemisest kookonist, leides taas elurõõmu ja tasakaalu. Samuti leidis ta sealt endale väga palju uusi sõpru, kellega koos Prantsusmaal ringi rännati, erinevaid kohti külastati ja sealse kultuuriga tutvuti. Üks sõbranna juhtus tal olema Madagaskari päritolu Annie, kellega veedetud aeg oli vastastikkult rikastav. „Annie eksootilist kööki nautisid kõik tema sõpruskonnas, ja nii minagi - mõne kuuga muutusin ka tõeliseks prantsuse köögikunsti gurmaniks!” tunnistab Marika. Eelmise aasta suvel käis Marika taas pärast seitset aastat tagasi seal, kus ta vabatahtlikuna viibis. Sealsete sõpradega hoiab ta pidevalt ühendust – ja seda loomulikult prantsuse keeles.

Kui leiaks veel vaid aega

Marika suur huvi on aiakunst. Häädemeestel on tal maja ümber suur aed, mistõttu saab ta oma ideid ja plaane iluaianduse valdkonnas teostada. Teda on alati vaimustanud pargid, aiad ning maastiku kujundamine erinevaid pindu ning materjale kasutades. Vaba aega on Marikal kõige enam suvel, mil aias tegutsemise kõrvalt jääb aega ka maalimiseks. Viimastel aastatel, tõsi küll, mitte eriti, sest kaksikutest pojad on nõudnud oma osa tähelepanust ja hoolitsusest. Oma eesmärkide suurest virnast toob Marika endiselt esile soovi veel õppida ja end täiendada. Kui sobiv võimalus avaneb, kavatseb ta panna proovile oma oskused tekstiilikunsti vallas.

Oma õpilastele soovib õpetaja Marika Ristmäe julgelt oma sisehääle järgi mõtlemist ja soovimist. Kui seda julgeda ja osata teha, siis ei ole soovid vaid kättesaamatud fantaasiad, vaid need tööpooldest realiseeruvad. Oma kogemustele tuginedes soovib õpetaja praegustel noortel kindlasti lisaks emakeelele õppida julgelt võõrkeeli, mis on võtmeks nii teiste inimeste ja kultuuride kui ka iseenda ja oma kultuuri mõistmisel.

*Igaüks on oma õnne sepp